

I.

Vidím tvou tvář mezi hvězdami,
ve vlasech se ti třpytí jejich lesk.
Tvá kůže je hebká jako mléčná dráha.
V noční obloze, jež odívá tě do sametu,
já miluji tě.

II.

Sním, oči otevřené.
Sním, rty rozevřené
- k polibku.

III.

Já chci jen zpívat, ať mě každý slyší,
a toulat se krajem – nebýt tichou myší.
Hlavně však zahnat smutek, co ve mně číší.

IV.

Hrát si se svými myšlenkami,
skládat je jako mozaiku.
Povídat si s bílými myškami
- to by mě bavilo.

V.

Hraju si s mozaikou tvých vlasů a jako její
kostky skládám jednotlivé prameny.

VI.

Paprsky zapadajícího slunce mi svítily do očí
skrz padající dešťové kapky.

VII.

Až vzpomeneš si na mě,
když půjdeš spát.

Až mě tvé tělo
bude v noci hřát.

Pak teprve ti řeknu,
co jsem zač.

VIII.

Viděl jsem mnoho východů a západů slunce,
ale žádný nebyl tak krásný jako ty, když se
probouzíš nebo usínáš.

IX.

Smích prý léčí všechny žal.
Já uviděl ho na rtech jejích
a ten úsměv do srdce mi řal.

X.

Ve víně rudém jako krev.
A v krvi rudé jako víno.
A v srdci láska –

XI.

Na hrob milenky když růže zvadlé kladem
jako symbol lásky naší,
jíž ono srdce ležeti nechalo ladem,
plamen svíčky hřbitovní se zháší.

XII.

Vesle! Zpívej přeci vesele!
Ztrať hlavu! Buď bez sebe!
To já chtěl bych; a ne že ne.
Nejde to. Mám srdce zničené.

XIII.

Sto ran i víc zasloužil bych bičem
za to, že slova lásky říci nedovedu.
Psaní milostná – jinak dobrý nejsem v ničem –
roztrhne můj sok a vrah.
A já rozpadnu se v prach.

XIV.

Sním o zemích, ve kterých jsem nikdy nebyl.
Sním o dívkách, které jsem nikdy nepolíbil.
Sním o snech, které jsem nikdy neměl.

XV.

Jsem poutník po srdcích lidí.

XVI.

Láska je krutým snem, ze kterého se nejde
probudit.

XVII.

Nehledej zákon světa
ve vodě, vzduchu. Zapomeň
na všechny pralátky i apeiron.

Ten zákon je s celým světem
schován ve tvém úsměvu.

XVIII.

Žít a milovat.
Žít a nenávidět.
Žít a zemřít
- pro tebe.

XIX.

A opravdu mě miluješ?
Zemřel bych pro tebe,
má drahá. To mi věř.

A opravdu máš mě rád?
Mé srdce bije pro tebe.
Jak mohl bych ti lhát?

A opravdu chceš pro mě žít?
Jen podívej se na nebe.
Bez já nemohl bych být.

XX.

Zahrnu tě láskou, polibky a teplem svého těla.
Obětují i svůj život. Co více bys chtěla?

XXI.

To abys věděla, že ty jsi láska samotná.

XXII.

Noční obloha nade mnou je jasná.
Měsíc mi svítí nad hlavou a
hvězdný prach mi padá do vlasů.
Je čas vydat se na cestu.

XXIII.

To píši teď pro tebe,
patří ti svět
a patří ti srdce mé.

Pro tebe strpím nekonečno běd.
Až pukne srdce moje kamenné,
láska rozkvete jak vonný květ.

XXIV.

Je to múza, která mě provází
životem – tichá múza, se skloněnou
hlavou prochází se v černém
hávu však.

XXV.

Nezahrnu tě diamanty ani zlatem,

neohromím tě úsměvem či platem.

Jediné, co ti mohu dát, jsem já –
můj život, mou lásku.

XXVI.

A nepřipustím, aby oči modřejší než nebe byly
jak moře zaplaveny slzami.

XXVII.

Pro tvoje něžné oči,
které hledí z milé tváře.
Pro tvůj konejšivý hlas,
jenž vychází z tvých krásných rtů.
Hlavně však pro tebe,
*****,
já píši toto vyznání.

NEJDELSÍ

Se slzami v očích píšu tenhle zpěv
a krůpěj po krůpěji kape z ruky krev.
To já jsem tupec a vy tak nevinná,
když na procházce blízko vás
naslouchal jsem hlasu, jímž jste tak hezky
mluvila.
Já chtěl říct: „Snad uvidím vás brzy zas.“
Nic! Nic však ten tupec nesvedl
a jen tu dívku městem provedl.
Když přišel čas mávání a loučení,
chtěl říci, co mu přišlo na mysl.
A bylo to vážně k zbláznění,
že vypustil ten nesmysl:
„Tak zatím“
„Ach ta hloupost, že vážení?!“

Tak pokračuji, píšu další zpěv
a hořký můj smích pění krev.
Prosím, poslouchajte dál, má drahá, drahá má.
Já chtěl vám dárek dát, co srdce potěší,
knížku, jež vzpomínkami oplývá.
Jen chtěl však vážně nestačí.
Tak tedy rychle sbohem dát
a neříct: „Mám vás rád.“
Tady jsou slzy zbytečné, přesně tak.
Jen výsměch patří mu a lítost ne.
On je nesmělý. Ne! Hlupák. Je to tak.
Ale kdo to dokáže a mu promine?
„Prosím slitujte se.“
„Vykašlete se na něj!“

Ted' už vážně zpěv poslední,
ať skončí tohle bláznění.

Odjela jste bez dárku a ráda,
Že pokoj vám dal, který vás miloval,
že získala jste zvláštního kamaráda.
A dál, dál! Pokračuj!
Tak tedy, jak se končí příběh můj?
Neschopen vlídného, milého slova
vídává ji častou rozesmátou.
Ten hlupák bez života
S duší láskou rozmetanou.
„Konec a nic víc.“
„Konečně!“
Ještě vážně ne!
Bože!
To její jméno mi v srdci zůstane. Ach,
Lilie.

ROZLOUČENÍ

... už zbývá říci pouze sbohem
a rozloučit se se životem
... řekl jsem vše mrzí mě, že
píšu víc o smutku než o radosti
... užili si mých slov dosytosti
... a zbyl víc smutek než rozčarování
nad těmi pocity snad krásnými kdysi
... cítím, že musím napsat poslední.
O tom, co zbylo z milujícího,
z básníka, z nešťastného.
Že zůstala jen praktičnost
a to je hořkost, o které nechci psát.
... není naděje